

Zatočil se slaviček
nad tó našó zahrádkó,
překerak se rozvedem,
má věrná kamarádko!

Růste, růste jedlička,
u vrcho je teničká,
nevdává se, má milá,
dyť si ešče mladičká.

357.

I, 120.

Z Líšně.

Sly-še-la sem ka-ma-rád-ko, aj že se bo-deš vdávat;

ješče sem ti ne-za-ča-la na tra-věn-ku vo-lá-vat.

Slyšela sem, kamarádko,
aj že se bodeš vdávat;
ješče sem ti nezačala
na trávěnko volávat.

Vinšuju tě kamarádko,
aj vinšuju tě zdraví,
co je v tem hájíčko stromů
a pod něma je trávy.

Na trávěnko ti volávat
do té naší pšenice,
všeci lidi povídajó,
aj že sme sestřenice.

Vinšuju tě, kamarádko,
aj vinšuju tě štěstí,
co je v tem hájíčko stromů
a na tech stromech listí.

A me nésme sestřenice,
a me sme kamarádke,
co sme spolem chodívale
na kvítí do zahrádke.

Vinšuju tě, kamarádko,
aj vinšuju tě ješče,
za rok nebo za dvě leta
aj černovoky děvče.

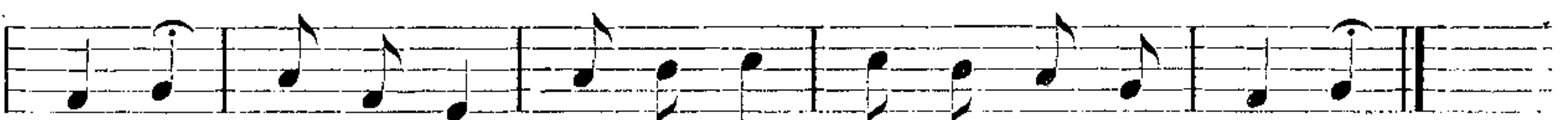
2. Námluvy.

358.

Z Líšně.

Ne-šča-sní sme, ne-šča-sní sme na ná-mlu-ve

při-šli, ha-ni nám Lí-šen-ščí, na pro-ti -- vá nešli.